

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bucuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Cel viu și cei morți

„Ce căutați pe cel viu cu cei morți?”

Luca, 24—5.

Cuvintele aceste le-au zis cele două ființe strălucitoare, cu care s'au întâlnit femeile cuvivoase la mormântul Domnului, venind acolo cu miresme scumpe, să-i ungă trupul.

Aceste cuvinte pentru mironosite au însemnat mare mirare, confuzie, îndoială, — iar după ce Isus s'a arătat Magdalinei, agrăindu-o cu numele ei cel dintâi: „Maria“ și s'au convins despre realitatea învierii, — bucurie nemăsurată. Aceste cuvinte, care au răscolit sufletele duioase ale femeilor pioase, deșteptând în ele gama întreagă a sentimentelor, pentru noi au altă însemnătate. Ca un acid extrem de tare, ne cauterizează sufletele. Ne umple urechile cu muzica grozavă a amenințării și a judecății.

Ne fac să simțim frigiditatea singurătății și înaintea ochilor noștri apar cadavre rău mirositoare, care suntem noi, uciși de veninul păcatului. Și atunci dulcele Isus ce să caute între noi, frumuseța și sănătatea între lepră și putrefacție, muzica în casa mortuară; o picătură de rouă într'o mocirlă întinsă?

Iar noi cum putem atunci să-l aflăm pe Isus între noi? „Ce căutați pe cel viu cu cei morți?!“ Isus, ca Dumnezeu, e în tot locul de față, însă curățenia lui nemărginită fuge de orice păcat. De ce să-l gonim pe El, care ne iubește așa de mult? De ce să-i facem atâta rău, când El ne-a dat dovadă despre suprema jertfire de sine? De ce să-i dăm pentru nesfârșita lui iubire chinuri noi? Și de ce să-l îndepărtăm pe El, când numai în El trăim, când avem mai mare nevoie de prezența lui decât de apă și de aer!

De ce se fim stafii,

când am putea fi oameni? Și de ce să ne copleșească blestemul cel mai înspăimântător, acela, ca pe Isus să nu-l putem chema?

Căci dacă suntem morți, cel viu nu poate trăi între noi. Și sosind vremea, când păcarul nu ni se prezintă deja în forma lui atrăgătoare, când noi înșine ne înspăimântăm de aspectul lui hidos, când complicii noștri toți ne-au părăsit, când am ajuns la culmea desnădejzii, numai mâna albă, sfântă și tare a Mântuitorului, care iertător o întinde spre noi, ne-ar putea mântui. Dar dacă chiar pe El l-am gonit din jurul nostru?! Dacă suntem *morți, cel viu* nu e cu noi.

De aceea să-l legăm pe Isus prin firele nespuse de tari ale iubirii. să împiedecăm plecarea lui prin pocăința noastră sinceră, ca nu cumva mai târziu să ne întrebăm plângând amar: „Ce căutați pe cel viu cu cei morți?”

Dr. Irina Berinde

Omul cel nou.

Se frământă oamenii, se sbat în necazuri grele de îndurat, fără să întrevadă nici-o ajutoare: „Doamne, se tânguiesc ei, unde ni-i omul cel nou care să schimbe starea de lucruri, care să ne porniască carul vieții pe drumul cel bun?”

Și totuș, Doamne, tu ni l-ai arătat când ți-ai ținut brațele pe Cruce, când picurii de sânge au căzut peste fața înegrită de păcate ale lumii... Te-ai lipsit de toate, ca să fii numai al nostru, ni-ai dat proba cea mai mare de dragoste, ne-ai cuprins în brațele tale întinați și leproși, orbi, surzi, schiopi, bolnavi, stăpâniți de demon, ți-ai apropiat buzele tale de lutul nostru păcătos și ne-ai purificat, ne-ai însănătoșit. Ne-ai arătat cum e omul cel nou, cu toate jertfele și cu tot traiul vieții tale pământene. Ne-ai lăsat prin sfinții Evangheliști pravila cea sfântă, ne-ai lăsat sfintele taine, ca să ne vorbiască despre tine, despre viața cea nouă pe care ne-ai dăruit-o și ni-o dăruiești.

*

Credința omului cel nou e nespus de mare. Adevărurile sfintei credințe îl pătrund. El devine lumină. În omul cel nou vorbește Dumnezeu căci toate gândurile i se ridică ca un fum de tămâie spre Cel-A-Tot Puternic. Și în lumina aceasta care îi vine de Sus, îl vede pe aproapele.

Omul cel nou e numai iubire, căci Dumnezeu e totul lui, inima lui. Dumnezeu vrea mântuirea omului. Omul cel nou iubește

pe aproapele și îi vrea mântuirea poporului lui și a tuturor popoarelor.

El se desăvârșește pentru ceilalți, înălțându-și mintea spre problemele adânci ale vremii, cerând mereu o inimă curată spre a primi inspirații luminoase de sus. Omul cel nou nu mai știe ce e *lânzezeala*, arde să-și lucreze lucrul lui, rugându-se neconținut pentru o voință neînfrântă în realizarea binelui.

O. C.

Sf. Misiuni în Dragomirești

Zilele de 31 Martie — 4 Aprilie au fost zile de mare bucurie pentru credincioșii noștri din Dragomirești. În zilele aceste s'au ținut sf. Misiuni proiectate în aceasta parohie. Că misiunile au fost dorite, — arată numărul excepțional de mare al participanților. Dar și părintele Cosma a știut să pregătească lumea pentru fericitul eveniment!

Deja în 31 Martie — Vineri — seara lumea se adună, ca să participe la deschiderea sf. misiuni ținute de cuviosul A. Maxim superiorul sf. Mănăstiri din Bixad. Grandioasa Biserică din Dragomirești este neîncăpătoare pentru primirea mulțimei. Este de remarcat luminația feerică, în a cărei raze a fost îmbrăcată Biserica întreagă, impunând prin aceasta poporului adunat ținută de mare serbătoare.

Dacă deja la deschiderea publicul a fost mare — cu atât mai de admirat este poporul adunat pe ziua de 2 Aprilie, — Dumineca, la Sf. Liturghie solemnă celebrată în ziua aceasta. Procesiuni frumoase — este de remarcat frumuseța costumelor, cum și exteriorul impunător al locuitorilor din acele părți — cu cântare de slavă vin din toate părțile. Parohiile apropiate: Jeud, Cuhea, Săliștea, Boci-coel și Săcel cu mic cu mare au luat parte în aceste procesiuni. Aceasta Sf. Liturghie a fost celebrată de păr. superior, conducătorul sf. misiuni, afară de preotul local On. Gheorghe Cosma administratorul interinal al tractului protopopesc Iza au mai concelebrat Onorații: Ioan Găzdag din Săcel, Vasile Dunca din Cuhea, Lazar Sângeorzan din Rozavlea. Au diaconizat: Onorații: Petru Vlad și Ioan Petriș din Săliștea.

Biserica a fost cercetată în fiecare zi a misiunilor de poporul credincioșilor și în număr foarte mare și din partea intelectualilor, cari în mod edificator au participat la fiecare predicăție, dând exemplul tuturor celor de față.

Numărul acelor, cari s'au mărturisit și s'au cuminecat în număr de: 1765.

S'au ținut în total 12 cuvântări, afară de cuvântul de rămas bun rostit de cătră P. C. Părinte și afară de cuvântul de mulțumită rostită de preotul local Cosma.

În 4 Aprilie a fost încheierea solemnă, cu procesiunea prescrisă și cu asezarea sf. Cru-

ci comemorative. Crucea aceasta lucrată artistic, are lungimea de $3\frac{1}{2}$ m., iar lăţimea ei este 1,30 m. Aşezată într'un loc corespunzător în sf. Biserică, pururea va vesti bucuria zilelor sfinte din 31 Martie—4 Aprilie.

În ziua de 2 Aprilie — Dumineca — s'a făcut şi deschiderea solemnă a anului sfânt jubilar. Cu aceasta ocazie s'au remarcat frumoasele cântări executate de membrele Reuniunii mariane. Dealtcum aceasta Reuniune prin ţinuta sa demnă sa afirmat a fi ce trebuie să fie. Tot aceasta Reuniune a donat şi un covor frumos sf. Mănăştiri din Bixad.

Tot în ziua de Duminecă, 2 Aprilie, după masă s'a ţinut şi oră de adoraţie înaintea Sacramentului expus. Durere, ca în cele mai multe locuri s'a uitat de aceasta.

Mismar

Sărutarea Sfântului Dominic cu Sfântul Francisc

Există legende mai adevărate ca istoria. Aşa întâlnirea şi îmbrăţişarea sfântului Dominic cu a Sfântului Francisc, a căror suflete să şi recunoscără deşi dânşii nu se mai văzură nici-odata.

„Un frate minorit, pios şi demn de încredere care vreme îndelungată a fost tovarăş cu Sf. Francisc, stă scris în „Vitae Fratrum” din sec. 13, a povestit mai multora dintre fraţii noştri următoarele din vremea când

Sf. Dominic se afla la Roma, unde cerea lui Dumnezeu şi Părintelui Papa confirmarea Ordinului său: Într'o noapte, aflându-se în rugăciune, după obicei, îl văzu pe Domnul Isus, în picioare, în văzduh, învărtind în mâni trei lănci contra lumii.

Prea Fericita Fecioara Maria, mama Sa, aruncându-i-se la genunchi, îl rugă să ierte acelora pe care îi răscumpărare şi să-şi tempereze justiţia prin misericordie. Fiul său îi zise: Nu vezi, ce injurii mi se fac? Justiţia mea n'ar putea să lese nepedepsite atâtea crime. Mama sa îi răspunse: Tu ştii, tu care ştii totul: e un mijloc de-a-ţi-i reîntoarce. Iată-l. Am un serv credincios, trimeţel în lume. El va vesti oamenilor cuvântul tău, se vor converti şi te vor căuta pe tine, Mântuitorul tuturor. Mai am un alt serv care va lucra la aceeaş operă..”

Sfântul Dominic şi sfântul Francisc erau cei doi cavaleri credincioşi ai Fecioarei.

Când a doua zi după viziune, Părintele Predicatorilor văzu înăntând într'o biserică pe fratele de arme pe care, noaptea, i-l dase Fecioara, i se aruncă în braţe, spune încă bătrâna cronică, şi strângându-l tare la piept, îl sărută cu o sfântă efuziune. Ii povesti apoi viziunea şi de-atunci nu mai fură de cât o inimă şi un suflet în Dumnezeu!”

În ciuda criticei istorice moderne ce pare să găsească câte-o-dată o plăcere răutăcioasă în a jefui trecutul de cele mai curate juvaeruri, faţa slabă şi ca pierită de dragoste a „să-

răcuţului” se va înălţa mereu spre fruntea luminoasă a lui Dominic spre a preschimba sărutarea sacră, celebrată de pictorii din Toscana şi din Umbria.

Francisc e Dumnezeu coborît în om; e umanitatea sfântă a lui Isus cu toate decăderile sale, cu sărăcia şi suferinţele sale, cu dragostea sa de Tată şi de Frate.

E dragostea infinită răspândită în creaţiune şi scaldându-o în suavitate.

Dominic e omul înălţat în Dumnezeu; e încă Isus cu inima-i deschisă unde ori-ce creatură îşi are locul său, dar Isus iluminat cu lumina de pe Thabor şi difuzându-şi divinitatea.

Francisc se despoaie şi trăieşte gol în cea mai riguroasă sărăcie, căci cea mai mică bogăţie omenească e o încălcare pe domeniul pe care trebuie să-l învaluiască dragostea.

Şi Dominic se îmbracă în lumina ştiinţei pentru a explora şi pentru a răspândi comorile dumnezeieşti.

Amândoi sunt uniţi la polelele crucei. Unul reţine pe Mântuitor, frate blând în mijlocul omenilor, şi celalalt îi duce în radierea Dumnezeirii.

(După Renée Zeller)

Trad.: O. C.

În America unde până acum a mers rău beutorilor, fiind oprită prin lege beutura — acum tot prin lege s'a dat drept cetăţenilor de a bea bere.

Ne mântuește de cel rău. Doi frați — Marina Lupu și Mihail au trăit până acum în cea mai perfectă înțelegere frățească. Mihail a căpătat de undeva o armă și într'o sară, a probat, că oare cu ce soi de cartușe funcționează arma, dar arma ruginită intrată în funcțiune, — un glonte a nimerit pe fratele său Lupu într'un picior. Cei de față, de spaimă au uitat să lege rana și Lupu în câteva ore a sângerat, așa, că pe când a ajuns în spital pe mâna medicilor, ori și ce încercare a fost zădarnică. Auzind fratele său Mihail vestea că Lupu a murit, de supărare și de năcaz s'a spânzurat. Au fost inmormântați amândoi cu participarea a unui mare număr de oameni. Mihail a fost în vârstă de 20 ani, iar Lupu deja căsătorit.

Țările care au suferit în urma tratatelor de pace micșorându-se teritoriul lor, face mare propogandă pentru revizuirea acelor trate. Mari sforțări s'au

făcut și din partea Ungariei și și a Bulgariei, din teritoriul cărora s'au întregit țările micii înțelegeri. Ungaria este susținută de Italia și Germania. În fața acestui pericol România, Cehoslovakia și Iugoslavia, în înțelegere cu Polonia au încheiat o alianță militară, ca în caz de nevoie unitar să poată apăra interesele similare.

Partidul lui Hitler ajungând în Germania la putere, au și început persecuțiile împotriva evreilor. S'a dat un ordin, ca comerțianții evrei să fie boicotați adevărații patrioți și să nu cumpere dela ei nimica. Acestui boicot evreii din țările străine au răspuns cu aceea, că nici ei nu au cumpărat nimica dela negustorii germani. Hitlerismul, naționalismul peste tot, se întinde în toate țările, în unele locuri pricinuind chiar și varsări de sânge. La noi în țară, în Cernăuți s'au întâmplat ciocniri sângeroase, care au produs chiar și moarte om.

Cel mai vechiu clopot s'a găsit în Babilon și azi este depus în muzeul asiatic din Berlin. Acest clopot are o vechime de 3500 ani. Probabil, că are origine chineză, căci ei — chinezii — s'au folosit de clopote din timpurile cele mai vechi. Azi este în Peking un clopot care trage la greutate 53,000 Kgr. Bineînțeles, că clopotele aceste nu sunt trase cu mâna, ci sunt fixate, fără să se poată clătina. Nu au nici limbă, ci se lovesc din afară cu ciocane. Azi cel mai mare clopot se află la Moscova. Acesta este de o greutate de 390,000 Kgr, lățimea lui este de 7 metri.

Cetim într'o gazetă că în anul 1932 în fața oficiului stării civile din București s'au încheiat cam 2000 de căsătorii. La tribunalul de acolo au divorțat 1628 părechi tot în acelaș an. Cifrele aceste vorbesc. Oare în capitala Țării noastre legile bisericesti nu se mai respectează sau doară biserica de acolo nu mai are nici o influență asupra credincioșilor săi?

Calendar săptămânal.

30 Aprilie — 6 Maiu 1933.

30. Dumineca Mironosițelor (Ap. Fapt 6, 1. Ev. Marcu 15, 43) Ap. Iacob

1. Luni P. Ieremia † 588 în. d. Hristos
2. Marți M. Atanasie † 373
3. Miercuri M. Timofteiu
4. Joi M. Pelaghia
5. Vineri M. Irina
6. Sâmbătă Dreptul Iov.

